

[Finansministeren.]

en særlig opmuntring af dollareksporten, ved jeg ikke, det er der jo både plusser og minusser ved.

Må jeg i denne forbindelse også nævne spørgsmålet om produktionens størrelse og produktiviteten i det hele taget. Vi er jo i virkeligheden i øjeblikket med et udtryk, som måske er lidt for summarisk, men som alligevel giver et billede, ved afslutningen af den første fase i den økonomiske politik, som begyndte for et år siden, idet der er opnået en vis bremse på forbruget; desværre har det også været nødvendigt i nogen grad at lægge en bremse på investering, men de produktionsstal, som statsministeren nævnte, viser jo, at det foreløbig næsten udelukkende er forbrugsvareproduktionen, det er gået ud over. Dette må naturligvis betyde, at de produktionskræfter, arbejdskraft o. lign., som derved måtte blive ledige hist og her, skal sættes ind i noget andet, noget mere påkrævet, noget, der giver mere valuta og helst noget mere effektivitet. Derfor er det, spørgsmålet om eksportfremme og produktivitetsfremme er så brændende nu. Foreløbig er arbejdsløsheden jo praktisk talt den samme som i fjor, men skulle den blive lidt større hist og her, kommer man ikke uden om, at det gælder om, at få disse kræfter sat ind på den mest produktive måde, og det produktivitetsudvalg, som er nedsat, vil da også i den kommende tid få større opgaver tildelt. Det er tanken at tage forskellige spørgsmål op, spørgsmålet om en udvidelse af programmet med teknisk assistance fra Amerika gennem konsulentvirksomhed her i landet, gennem danskes rejser til De Forenede Stater, gennem oplysning om den tekniske udvikling i andre lande, gennem brancheundersøgelser o. s. v. Jeg kan meddele, at vi forbereder en meget betydelig udvidelse af produktivitetsudvalgets budget, således at udvalget kan få større midler og mere sagkyndig teknisk kapacitet til sin rådighed.

Må jeg iøvrigt i forbindelse med spørgsmålet om produktivitetsforøgelse gøre et par bemærkninger om den Parisdeklaration, som er blevet omtalt af forskellige, altså erklæringen fra OEECs ministerråd den 29. august om, at man skulle tilstræbe en produktionsforøgelse på 25 pct., ikke, som det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard sagde, for vort land alene, men for Europa som helhed — jeg understreger denne forskel. Jeg kan i denne forbindelse tilføje, at det ved dansk initiativ er lykkedes at gøre denne udtalelse mere realistisk, end den var i det første udkast. Som det nu står, tales

der om 25 pct.s forøgelse for Europa som helhed, og her vil jeg gerne have lov til at understrege, at mulighederne for en procentvis betydelig forøgelse i løbet af få år naturligvis er størst i de lande, der i øjeblikket ikke udnytter deres produktive ressourcer. Jeg tænker på lande, som har en betydelig arbejdsløshed; det har jo visse lande endnu. Jeg nævner f. eks. Italien og Tyskland. Det er klart, at disse lande har en større mulighed for en stor procentvis forøgelse i de første år end de andre lande, og derfor kan man ikke lade gennemsnittet hæfte for det enkelte land. Iøvrigt tror jeg på, at den liberalisering, som regeringen har forsøgt at gennemføre, og som vi håber at kunne fortsætte i det omfang, vor valutaisituation tillader det, på lidt længere sigt er noget af det mest effektive i retning af at fremme produktiviteten. Der er ikke noget, der er bedre til at fremme konkurrenceevnen end konkurrence.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, der talte om disse ting, talte også om statsbudgettet og brugte bl. a. den vending, at de 1300 bevillingsforslag, som finansudvalget havde fået i løbet af den sidste rigsdags-samling, ikke tydede på, at der blev holdt tilstrækkeligt igen. Hertil vil jeg for det første sige, at dette er forkert. Ja, man kan naturligvis diskutere, hvad der er tilstrækkeligt. Hvis det ikke er tilstrækkeligt, har det ærede medlem og det øvrige finansudvalg jo altid den udvej at forstærke besparelserne ved at sige nej til nogle af disse bevillingsforslag. Jeg har ikke indtryk af, at der i den henseende har været nogen kritisk holdning overfor regeringens linie. Min erindring siger mig temmelig tydeligt — jeg tror ikke, jeg tager fejl —, at de gange, jeg er kaldt til samråd med finansudvalget, har det mindst lige så hyppigt været, fordi man ønskede en større bevilling end foreslået, som af den modsatte grund.

Jeg vil iøvrigt gerne, da det ærede medlem har nævnt dette antal af bevillingssager, som muligvis vil give visse mennesker i landet et stærkt indtryk af bevillingernes omfang, sige, at selvfølgelig siger antallet af sager i og for sig intet om beløbene, men det hører dog med til billedet, da antallet af sager jo er udtryk for, hvor mange af de hundreder eller tusinder af krav, der er landet over, regeringen lader slippe igennem, specielt naturligvis finansministeriet. I denne forbindelse synes jeg, det bør fremhæves til klaring af billedet, at antallet af disse sager er gået ned i den tid, den nuværende regering har siddet. Antallet af aktstykker var for 2 år siden 1511, i fjor gik det